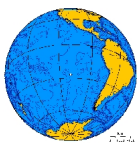

ΑΡΧΑΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

Το μυστήριο του νησιού του Πάσχα

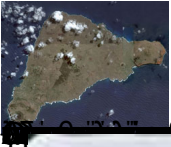
Η άφιξη

Το Νησί του Πάσχα βρίσκεται στο Νότιο Ειρηνικό, μεταξύ της Χιλής και της Ταϊτής. Διαμορφωμένο από μία σειρά ηφαιστειακών εκρήξεων, ήταν κατοικήσιμο μόνο από πουλιά και λιβελλούλες της θάλασσας για εκατομμύρια χρόνια. Οι απότομες πλαγιές του, κάποτε εθεάθησαν με μεγάλη ικανοποίηση από μια κουρασμένη ομάδα πολυνησιακών ναυτικών. Γιατί αυτοί οι ναυτικοί εγκατέλειψαν την αρχική τους χώρα, για πόσο καιρό έμειναν στο νησί του Πάσχα, ή γιατί έφυγαν τόσο απότομα, είναι μερικές ερωτήσεις στις οποίες δεν θα έχουμε ποτέ την απάντηση. Το νησί του Πάσχα είναι ένα από τα πιο απομονωμένα κατοικημένα νησιά στον κόσμο.

Το νησί ονομάζεται από τους σημερινούς ντόπιους κατοίκους, ως "Ράπα Νούι" (Rapa Nui), το οποίο σημαίνει στην γλώσσα τους "Μεγάλο Νησί". Βρίσκεται περίπου 3.700 χλμ δυτικά από τις δυτικές ακτές της Νοτίου Αμερικής (Χιλή), και 3.200 χλμ νοτιοανατολικά από την Γαλλική Πολυνησία. Έχει τριγωνικό σχήμα, έτσι όπως φαίνεται στην παρακάτω εικόνα, και έχει τρεις κρατήρες από ηφαίστεια, έναν σε κάθε άκρη του. Το όνομά του (Νησί του Πάσχα ή Easter Island στα Αγγλικά), το έχει πάρει από το γεγονός, ότι ανακαλύφθηκε εκ νέου, από τους Ευρωπαίους (και πιο συγκεκριμένα από έναν Ολλανδό καπετάνιο ονόματι Ρόγκεβεν), την Κυριακή του Πάσχα το 1722.

Οι κάτοικοι του Ράπα Νούι, ταξιδέψανε από αλλιά νησιά της Πολυνησίας μέσα σε διπλά μεγάλα ξύλινα κανό. Σύμφωνα με την προφορική ιστορία του νησιού, ένα άτομο ονομαζόμενο Χότου Ματούα, ήταν ο πρώτος κάτοικος του νησιού. Οι αρχαιολόγοι είναι σίγουροι, ότι οι πρώτοι κάτοικοι του νησιού έφτασαν σε αυτό, το 400 με 800 μ.Χ.

Τα περίφημα αγάλματα του νησιού του Πάσχα.

Κατασκευή των αγαλμάτων

Είναι ασαφές γιατί οι κάτοικοι του νησιού του Πάσχα κατασκεύαζαν αγάλματα σε τέτοιο μεγάλο βαθμό. Το πως κατασκευάζονταν, είναι σχεδόν γνωστό. Κάθε άγαλμα φτιαχνότανε στο λατομείο. Η μαλακή ηφαιστειακή τέφρα ήταν τέλειο υλικό για τη γλυπτική αγαλμάτων. Χρησιμοποιούσανε μία σκληρότερη ηφαιστειακή πέτρα, για να σκαλίσουν το άγαλμα στον βράχο. Τελικά όταν ένα άγαλμα τελείωνε, αποκόπτονταν από τον βράχο και το μετακινούσανε προσεκτικά χρησιμοποιώντας τους γιγαντιαίους κορμούς των φοινίκων για να τα κυλούνε στο έδαφος. Στοιχείο της δυσκολίας της μετακίνησης των αγαλμάτων, είναι τα κατά μήκος των αρχαίων μονοπατιών σπασμένα και εγκαταλελειμμένα αγάλματα.

Εγκαταλελειμμένα αγάλματα. Όλα τελείωσαν απότομα.

Το περίεργο της υπόθεσης

Αν ρωτήσετε τους σημαντικούς του νησιού, ο βασιλιάς μας πίνει Μόσχο και φέρνει αγάλματα από το

τη Fotis για αυτή την πληροφορία.

Η πτώση του πολιτισμού

Οι πρώτοι σύγχρονοι άποικοι όταν ανακάλυψαν το νησί, αναρωτήθηκαν πώς κάποιος θα μπορούσε να έχει επιζήσει σε μια τέτοια περιοχή χωρίς ούτε ένα δέντρο. Πράγματι, αυτό ήταν ένα μυστήριο έως ότου τα πρόσφατα δείγματα που λήφθηκαν από τους κρατήρες, έδειξαν ότι το νησί ήταν δασώδες με γιγαντιαίους φοίνικες, οι οποίοι τώρα έχουν εκλείψει. Τα δέντρα κόπηκαν για ξυλεία, για τα σπίτια, για φωτιά, και τελικά για κυλίνδρους και μοχλούς για να κινήσουν τα αγάλματα. Με την απώλεια των δασών, το έδαφος άρχισε να διαβρώνεται. Οι καλλιέργειες άρχισαν να αποτυγχάνουν και οι κάτοικοι ξεκίνησαν έναν εμφύλιο πόλεμο για τα λιγοστά αγαθά που έμειναν. Πιθανόν οι νικητές να έτρωγαν τους νεκρούς εχθρούς τους για να κερδίσουν δύναμη, τα κόκαλα που βρίσκονται στο νησί φανερώουν τα στοιχεία αυτού του κανιβαλισμού. Ο πολιτισμός και η κοινότητα του νησιού, που είχαν αναπτυχθεί επί 300 συνεχόμενα χρόνια, κατέρρευσαν. Δεν υπήρχε κανένα ξύλο στο νησί για να φτιάξουν βάρκες διαφυγής. Οι λίγοι επιζώντες του εμφύλιου πολέμου, άρχισαν να παίρνουν τα απομεινάρια του πολιτισμού τους και να δραπετεύουν. Ένα πράγμα άφησαν πίσω, τα αγάλματα.

Μια άλλη απόψη από τα περιφύρα αγάλματα του νησιού του Πάσχα που κοιτάζουν το ηλιοβασίλεμα.

Ανάγκη για απόδραση

Οι κάτοικοι του Νησιού του Πάσχα, είχαν έντονα την ιδέα ότι ζούσαν σε έναν κλειστό κόσμο, έναν κόσμο χωρίς διαφυγή. Ήταν αποκλεισμένοι στο νησί τους, αναγκασμένοι να ζήσουν τη ζωή τους σε αυτό το μικτό τριγωνικό κομμάτι γης. Η ιδέα αυτή του κλειστού κόσμου ήταν αυτό που για πολλούς αιώνες έλλειπε από εμάς τους Ευρωπαίους. Πάντα υπήρχε ένα μέρος που δεν είχε εξερευνηθεί ακόμα, και πάντα υπήρχε ένα μέρος όπου μπορούσαμε να πάμε, να κατακτήσουμε και να αποικίσουμε. Τα Μεσογειακά παράλια και η Μέση Ανατολή για τους Έλληνες, η Γαλατία και η Γερμανία για τους Ρωμαίους, η Δυτική Ευρώπη για τους μεταναστεύοντες γερμανικούς λαούς, οι Άγιοι Τόποι για τους μεσαιωνικούς σταυροφόρους, ο Νέος Κόσμος για τις Ευρωπαϊκές Αυτοκρατορίες.

Σήμερα, έχοντας εξερευνήσει μέχρι και την τελευταία γωνία του πλανήτη μας, είμαστε και εμείς αποκλεισμένοι, όπως οι κάτοικοι του Νησιού του Πάσχα, σε ένα απομονωμένο κομμάτι γης, υπερβολικά μακριά από οπουδήποτε θα μπορούσαμε να πάμε. Είμαστε φυλακισμένοι σε μια αμυδρή μπλε τέλεια, στον τεράστιο ωκεανό του διαστήματος.

Ας ελπίσουμε ότι δεν θα έχουμε κι εμείς την ίδια τύχη με αυτή των κατοίκων του Νησιού του Πάσχα.

Μαθήματα από το παρελθόν;

Τεχνολογικές πρόοδοι. Αύξηση πληθυσμού. Μείωση των στοιχείων συμπεριφοράς. Σπατάλη των πρώτων υλών. Πόλεμος. Κατάρρευση. Σας φαίνονται γνωστά; Η ιστορία του νησιού του Πάσχα είναι η ιστορία των χρόνων μας. Υπάρχουν διαφορές όμως. Θα μπορούσε να πει κανείς ότι το νησί του Πάσχα είναι πολύ μικρό και ότι ήταν μόνο θέμα χρόνου μέχρι να χρησιμοποιηθούν όλες οι πρώτες ύλες. Σε ένα νησί όμως τόσο μικρό όσο το νησί του Πάσχα, ήταν εύκολο να φανούν τα αποτελέσματα της αποδάσωσης. Αλλά οι κάτοικοι συνέχισαν τις καταστρεπτικές ενέργειές τους. Προσευχήθηκαν προφανώς στους Θεούς τους, για να ξαναγίνει γόνιμο το έδαφος, έτσι θα μπορούσαν να συνεχίσουν να το βιάζουν, αλλά οι Θεοί δεν απάντησαν. Οποιοσδήποτε ήταν ικανός να αλλάξει εκείνο το οικοσύστημα, τα αποτελέσματα ήταν προβλέψιμα. Το άτομο που έκοψε το τελευταίο δέντρο, θα μπορούσε να δει ότι ΗΤΑΝ το τελευταίο δέντρο. Παρόλα αυτά, το έκοψε.

Μία άποψη του νησιού που δείχνει την σπατάλη των κατοίκων μέχρι και του τελευταίου δέντρου.

Αυτό είναι το πιο τρομακτικό σημείο. Καθώς τα δάση μας πέφτουν από τους εκσκαφείς, υπάρχουν πολλοί που προσπαθούν γενναία να τα σώσουν. Είναι προφανές, τώρα που έχουμε τους δορυφόρους που μας εμφανίζουν την τεράστια αποδάσωση, ότι υπάρχει ένα σοβαρό πρόβλημα. Και όμως οι ηγέτες μας αλλά και πλειοψηφία άλλων ατόμων, συνεχίζουν ανέμελα, σαν να μην συμβαίνει τίποτα. Εμφανίζονται πρόθυμοι να ισοπεδώσουν τα τελευταία δέντρα για να χτίσουν τα αγάλματα της εποχής μας. Τεχνολογία & Ανάπτυξη. Θα

συμφιλιώσουμε τους τρόπους ζωής μας με την ευημερία του περιβάλλοντος, ή εμείς οι άνθρωποι είμαστε πάντα οι ίδιοι; όπως αυτός που έκοψε το τελευταίο δέντρο;

Η καταστροφή ενός αρχαίου πολιτισμού, μήπως πρέπει να είναι ένα μάθημα για το σύγχρονο κόσ

Από τα γεγονότα της 11ης Σεπτεμβρίου και μετά, τα περιβαλλοντικά προβλήματα του κόσμου δεν φαίνονται και τόσο σημαντικά πλέον. Ενώ όλοι έχουν στραμμένο το βλέμμα τους στην τρομοκρατία, δεν βλέπουν ότι το περιβάλλον αυτού του πλανήτη, μας στηρίζει όλους μας και όταν το αγνοούμε, θέτουμε τους εαυτούς μας σε κίνδυνο. Τα μαθήματα του νησιού του Πάσχα, είναι τόσο επίκαιρα, όσο ποτέ άλλοτε.

